

Arrest

nr. 323 195 van 11 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
 X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat G. GASPART**
 Berckmansstraat 89
 1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat H. FAUCHER-GAUTIER *loco* advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 21 april 2022 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 25 april 2022.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 mei 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 5 juni 2024.

1.3. Op 19 september 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden op 23 september 2024 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van C. A. C. S. (eerste verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd op (...) 1991 geboren in Barrancabermeja (departement Santander), waar u woonde tot u in 2015 naar Bogotá verhuisde. U hangt de katholieke strekking van het christelijke geloof aan en hebt geen politieke activiteiten. U beschikt over een universitair diploma in bedrijfsmanagement en een specialisatie in goederenbeheer. U werkte in Colombia als kaderlid bij de bank F.(...) en had daarnaast ook zelfstandige activiteiten in de financiële sector. Uw vader overleed in 2007, terwijl uw moeder in Barrancabermeja woont met haar nieuwe partner. Nog voor hij een relatie met uw moeder begon, misbruikte hij u toen u ongeveer dertien jaar oud was. U hebt drie broers, waarvan er één overleden is. Daarnaast hebt u ook vier zussen, van wie er één overleden is en één, genaamd Y.(...) C.(...) S.(...) (CGVS (...), DVZ (...)), ook in België is en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dat verzoek werd door het CGVS geweigerd op 15 mei 2024. Uw partner A.(...) G.(...) V.(...) R.(...) (CGVS (...), DVZ (...)) bevindt zich ook bij u in België en heeft ook een verzoek om internationale bescherming ingediend. U hebt een veertienjarige dochter, die bij haar grootmoeder in Barrancabermeja woont.

Op 11 maart 2022 werd u gecontacteerd door een man die zichzelf E.(...) noemde en u het voorstel deed om uw professionele positie te gebruiken om financiële gegevens van uw klanten aan hem door te spelen, hetgeen u stellig weigerde. Hij belde u de rest van de dag op om bij u op medewerking aan te dringen, maar u hield voet bij stuk. U vertelde uw partner die avond nog over het voorval. De daaropvolgende dagen bleef u oproepen en berichten ontvangen, die alsmaar bedreigender en meer homofoob van toon werden. Via een app wist u te achterhalen dat de oproepen afkomstig waren van de gevangenen van Acacias (departement Meta) en Palogordo (departement Santander).

Op 31 maart 2022 merkte u dat u gevolgd werd toen u van de bank terugkeerde naar huis. U bracht uw oversten bij de bank op de hoogte van de kwestie. Zij probeerden u gerust te stellen maar de bank nam geen stappen om u te helpen. Omdat bedreigd werd dat uw bromfiets gestolen zou worden, hetgeen eerder ook al was gebeurd, beslisten jullie de bromfiets niet meer te gebruiken en uiteindelijk te verkopen.

Op het moment van deze gebeurtenissen volgde u nog een gespecialiseerde opleiding in goederenbeheer.

Op 7 april 2022 woonde u uw afstudeerceremonie bij. Toen u terugkeerde naar het wooncomplex waar u woonde, trof u daar een bericht aan van uw belagers, die op die manier duidelijk maakten dat ze uw woonst hadden weten te vinden. De volgende dag diende u uw ontslag in bij de bank en stapte u naar het Openbaar Ministerie. Toen u diezelfde dag thuis kwam nadat u uw bromfiets aan de koper overhandigd had, trof u thuis een revolver aan, alsook een enveloppe met foto's van jullie waarover kruisen waren getekend. Jullie wogen jullie opties af en besloten in te trekken bij de zus van uw partner, die in het noorden van Bogotá woont.

Op 11 april brachten jullie bewijzen naar het Openbaar Ministerie, dat jullie een beschermingsmaatregel toekende. Diezelfde dag ontving uw partner een oproep van het ziekenhuis waar hij werkte. Daar was een krans en vals doodsprentje op zijn naam geleverd, bij wijze van dreigement. Jullie beslisten diezelfde dag om Colombia te verlaten en kochten vliegtickets. Jullie stapten de volgende dag opnieuw naar het Openbaar Ministerie om bijkomende bewijzen te leveren. Op 12 april nam uw partner ontslag. Op 15 april liet het Openbaar Ministerie weten dat jullie klacht geseponeerd werd. Jullie verlieten Colombia op 18 april en reisden per vliegtuig naar België via Spanje en Portugal. Jullie bereikten het Belgische grondgebied op 21 april 2022 en dienden op 25 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Colombia te worden vermoord door de misdadige groeperingen die u ertoe aanspoorden fraude te plegen.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw partner, een klacht bij het parket, een aanvraag voor een beschermingsmaatregel, een bevel tot seponering, enkele medische en psychologische attesten, een contract betreffende de verkoop van uw bromfiets en een klacht naar aanleiding van de eerdere diefstal van uw bromfiets. U legt ook kopieën neer van volgende documenten: een eigendomsdocument, foto's van bedreigende boodschappen die u kreeg alsook een origineel doodsprentje en lint dat deel uitmaakten van die bedreigingen, documenten betreffende uw vluchten naar Europa, uw ontslagbrief, diverse posts van sociale media waarop u en uw partner te zien zijn, een document betreffende uw loopbaan en pensioen, de geboorteakte van uw dochter, de overlijdensakte van uw zus en een bundel diploma's en certificaten. U maakte ook een USB-sleutel met audio- en tekstberichten van WhatsApp waarin u wordt bedreigd over en legde opmerkingen neer bij de notities van uw persoonlijk onderhoud en dat van uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer in het bijzonder kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat onbekende criminelen u zouden willen doden omdat u weigerde financiële gegevens van uw klanten aan hen door te spelen. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers op verschillende punten vaag, tegenstrijdig en weinig aannemelijk.

Vooreerst valt op dat u in werkelijkheid niet weet met wie u te maken hebt en dus ook niet voor wie u het land ontvluchtte.

U stelt dat u vreest vermoord te worden. Toen u echter werd gevraagd door wie u vermoord zal worden, hield u het er bijzonder vaag op dat er 'tal van misdadige groeperingen' zijn en dat het in dit geval om mensen gaat die bedrog met (betaal)kaarten willen plegen (CGVS p 15), hetgeen uiteraard niets zegt over de concrete identiteit van uw belager of belagers. Bovendien was u er tegenover het Openbaar Ministerie overigens evenmin in geslaagd om enige concrete indicatie te geven van met wie u te maken had (CGVS p 13). Toen uw partner werd gevraagd of E.(...) tot een specifieke bende of groepering behoorde, moest ook hij het antwoord schuldig blijven (CGVS p 9).

Het feit dat u niet werkelijk weet met wie u te maken had of wie u vreest, doet reeds ernstige afbreuk aan uw bewering dat u effectief iemand te vrezen hebt bij terugkeer naar Colombia.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u niet kan uitleggen waarom net u door een crimineel of criminelen werd gekozen om aan dergelijke fraude mee te werken.

Op zich bevond u zich weliswaar in een logische positie om mee te werken aan bankfraude, in die zin dat u als kaderlid in een bank werkte (CGVS p 7). Die tewerkstelling wordt in deze beslissing overigens niet wordt betwist. Wat echter opvalt is dat u amper een verklaring kan bieden waarom de criminelen in kwestie zich zo exclusief en intensief op u richtten: u maakte deel uit van een groep van acht kaderleden, maar was de enige die met een dergelijk voorstel te maken kreeg (CGVS p 16).

U biedt twee hypothesen: enerzijds suggereert u dat u het nieuwste kaderlid van de groep was, en anderzijds omdat u omwille van professionele redenen uw contactgegevens reeds wijd had verspreid (CGVS p 16). Niet alleen gaat het hier eerder om giswerk van uzelf, er valt bovendien ook niet in te zien waarom het feit dat u het nieuwste lid van het team was ertoe zou leiden dat u meer geschikt was om aan deze praktijk mee te werken. Bovendien kan worden verondersteld dat, aangezien het arrangeren van overleg met potentiële klanten duidelijk tot uw gewone takenpakket behoorde (CGVS p 10), uw collega's in dezelfde functie net zo bereikbaar waren als u.

Dat u niet echt weet waarom deze criminelen net u wilden inschakelen, is des te opmerkelijk aangezien hun belaging zo verregaand en intensief was. Volgens uw relaas werd u na afloop van de vergadering met E.(...) nagenoeg zonder ophouden telefonisch gecontacteerd. U werd achtervolgd en er werden meerdere malen dreigberichten naar uw huis en ook eenmaal naar het werk van uw partner gestuurd (CGVS p 10-14). Op 8 april nam u ontslag en was u dus al niet meer in enige positie om te helpen bij de voorgestelde fraude. Toch hield de situatie aan en gingen uw belagers nadien nog zo ver om als bedreiging lugubere voorwerpen op het werk van uw partner na te laten (CGVS p 13). Hoe dan ook raakt het kant noch wal dat zij zich in deze mate op u zouden fixeren, hoewel u uw positie deelde met zeven anderen en deze job zelfs nog opgaf voor u Colombia verliet.

Niet alleen weet u niet met wie u te maken heeft, noch kan u uitleggen waarom net u in die mate wordt gevisieerd, er dient ook te worden vastgesteld dat de eigenlijke gebeurtenissen die u aanhaalt op zichzelf ook geloofwaardigheid ontberen.

In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat als uw belagers u werkelijk wilden vermoorden, zoals u beweert, zij dat reeds hadden kunnen doen.

Uw belagers vroegen u reeds op 11 maart dat u vanuit uw positie als kaderlid bij een bank fraude zou plegen met de bankgegevens van uw klanten. U weigerde meteen, een houding die u consequent zou aanhouden (CGVS p 10-15). Na amper een week werden de eisen dreigender qua toon (CGVS p 23). Toch kon u nog tot 18 april in Colombia blijven (DVZ p 12).

Het opmerkelijke hier is dat het logischerwijs reeds enige tijd voor uw vertrek uit Colombia duidelijk moet geweest zijn voor uw belagers dat u weigerde mee te werken. Als zij u als vergelding daarvoor wilden vermoorden, lijkt het weinig waarschijnlijk dat ze zich meer dan een maand lang zouden beperken tot loutere dreigementen. Bovendien moet ook opgemerkt worden dat uw belagers u wisten wonen –zij achtervolgden u immers naar uw huis en leverden meerdere malen dreigbrieven af op uw adres (CGVS p 12)- dus hadden zij zeker de mogelijkheid om u te vinden en te vermoorden indien zij dat wilden.

Ook uzelf hield er, afgaand op uw verklaringen, een weinig plausibele handelswijze op na.

Zo deed u er niet minder dan twintig dagen over om de bank in te lichten over het voorstel dat u had gekregen (CGVS p 11). Gezien de ernst van de situatie en uw voortdurende loyaliteit aan de bank, lijkt het moeilijk te geloven dat u het zo lang niet de moeite vond om de instelling ervan op de hoogte te brengen dat er pogingen werden genomen het personeel om te kopen teneinde fraude te plegen. Gevraagd waarom u er zo lang over deed om deze stap te zetten, verklaarde u dat u dacht dat het uiteindelijk gewoon om een

voorstel ging en dat u niet dacht dat de situatie zou escaleren (CGVS p 16). Dan nog blijft het echter opmerkelijk dat u het bedrijf niet op zijn minst inlichtte. U verklaart dat u bij uw aanstelling te horen had gekregen dat het normaal was dat u in deze functie dergelijke criminele voorstellen zou krijgen, een bewering die enigszins ondergraven wordt door uw eerdere onvermogen om enig concreet voorbeeld te geven van gelijkaardige situaties (CGVS p 16).

Omgekeerd lijkt ook de laconieke reactie van uw overste geen steek te houden. U werd geconfronteerd met een voorstel om uw positie bij de bank te misbruiken voor fraude en werd in dit verband bedreigd. Waarom uw baas dan zou zeggen dat dergelijke zaken doorgaans wel gebeuren en dat het aan u was om daar al dan niet op in te gaan (CGVS p 11), valt niet te begrijpen.

Ook in andere opzichten roept uw eigen omgang met de situatie vragen op. U werd achtervolgd tot aan uw huis en besliste toen om uw werkgever in te lichten. U vroeg of u bij wijze van veiligheidsmaatregel mocht thuiswerken, hetgeen u werd geweigerd (CGVS p 11). Aangezien uw belagers u net naar uw huis achtervolgd hadden en u dus wisten wonen, lijkt het weinig waarschijnlijk dat u zichzelf in veiligheid dacht te kunnen brengen door net meer tijd te spenderen in uw huis.

Tot slot valt, wat betreft de eigenlijke gebeurtenissen, ook nog een ernstige tegenstrijdigheid op tussen de verklaringen die u en uw partner bij het CGVS aflegden over de gebeurtenissen van 11 april en wat jullie daarover bij de DVZ vertelden.

U vertelt bij het CGVS dat op 11 april een vals doodsbbericht en bloemenkrans op naam van uw partner werden geleverd op diens werk, een luguber dreigement van de kant van uw belagers (CGVS p 13). Echter, bij de DVZ maakte noch uzelf, noch uw partner gewag van het incident waarbij er een bloemenkrans en vals doodsbbericht werd geleverd op A.(...) G.(...)’s werk (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5, idem A.(...) G.(...)). Bij aanvang van uw onderhoud op het CGVS werd u de kans geboden om eventuele fouten of onvolledigheden te corrigeren die in uw interview bij de DVZ waren geslopen. U gaf weliswaar te kennen dat het interview bij de DVZ niet optimaal verliep, maar gevraagd naar concrete problemen beperkte u zich tot weinig betekenisvolle details, zoals de spellingswijze van de naam ‘E.(...)’ en het feit dat u niets at toen u deze E.(...) ontmoette, alsook dat u na 8 april weer aan het werk ging. U merkte echter niets op over het incident met het ‘overlijdensbericht’ en de krans, hetgeen in uw huidige versie van de feiten nochtans één van de meest centrale gebeurtenissen in uw relaas vormt, het enige moment waarop uw partner rechtstreeks geïnterviewd werd en bovendien de rechtstreekse aanleiding voor uw beslissing om naar Europa te trekken (CGVS p 13). Dat jullie bij de DVZ allebei geen melding maakten van deze gebeurtenis, werpt ernstige twijfels op de waarachtigheid ervan en bij uitbreiding op de waarachtigheid van de keten van incidenten waarvan dit de culminatie zou vormen.

U legt foto’s neer van de krans die bij het incident werd gebruikt, alsook het lint en doodsprentje dat aan dit incident te pas gekomen zouden zijn. Deze stukken kunnen echter de geloofwaardigheid van het incident in kwestie niet herstellen. Er kan immers geen bewijskracht aan worden toegekend, aangezien de authenticiteit ervan onmogelijk kan worden nagegaan en de krans even goed geënceneerd kan zijn. Meer zelfs, het is net opvallend dat u nu met deze ‘originele stukken’ (de krans en het doodsprentje) op de proppen komt, maar dat zowel u als uw partner de gebeurtenis waaraan die verbonden zijn, volkomen vergaten te vermelden bij de DVZ. Ook de foto’s van andere bedreigingen die jullie ontvangen zouden hebben (zoals een foto van jullie met een geweer erbij, of een boodschap samengesteld met uit kranten geknipte letters), zijn bijzonder eenvoudig te vervalsen en kunnen dan ook onmogelijk zomaar voor authentiek worden aangenomen. Hetzelfde geldt voor de foto’s en audiobberichten die op de USB-sleutel staan: het is onmogelijk na te gaan of deze authentiek zijn en het potentieel voor enscenering is bijzonder groot.

Voorts moet worden vastgesteld dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u alle nationale beschermingsmogelijkheden in Colombia hebt benut alvorens zich tot de Belgische autoriteiten te wenden voor internationale bescherming.

Vooreerst valt de wel erg opmerkelijke chronologie op. U nam op 8 april ontslag en deed diezelfde dag nog aangifte bij het parket, dat jullie een beschermingsmaatregel toekende (CGVS p 13, p 15). Amper drie dagen later, op 11 april 2022, kocht u al vliegtickets om naar Europa te trekken (CGVS p 15-16). Er kan dus bezwaarlijk worden gezegd dat u werkelijk de effecten van deze beschermingsmaatregel afwachtte. Dat uw klacht al gauw geseponeerd werd omdat er geen sprake was van lichamelijk letsel en omdat de dader niet kon worden geïdentificeerd, doet op zich geen afbreuk aan de vaststelling dat u geenszins op een ernstige wijze gebruik probeerde te maken van de binnenlandse beschermingsmogelijkheden: de seponering kwam er immers pas op 15 april 2022 (CGVS p 14, p 18), dus enkele dagen nadat u reeds tickets had gekocht om naar Europa te reizen. U trok dus niet naar Europa omdat uw beschermingsmaatregelen wegvielen, maar had net duidelijk niet de intentie om daadwerkelijk het effect van die maatregel af te wachten.

Bovendien moet worden opgemerkt dat, hoewel u kritiek uit op de manier waarop de maatregel praktisch georganiseerd was (CGVS p 13), op zich niet uit uw verklaringen blijkt dat deze maatregelen onvoldoende of zelfs noodzakelijk waren. U haalt geen incidenten aan die zich tussen de toekenning van de maatregel en uw vertrek afspeelden waarbij u probeerde om gebruik te maken van de bescherming die u was toegekend (CGVS p 13-14).

In dit verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U hebt zoals hoger omschreven dus niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is.

Bovenal dient echter ook te worden opgemerkt dat het feit dat u niet alle binnenlandse beschermingsmogelijkheden uitputte verdere afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten en de ernst van uw vrees. Colombia beschikt immers over uitgebreide beschermingsmogelijkheden van overheidswege. Als u daadwerkelijk ernstige problemen kende in Colombia, kan worden verondersteld dat u tot het uiterste zou gaan om van deze nationale bescherming gebruik te maken van zodra u geconfronteerd werd met de door u geschetste gebeurtenissen.

U legt diverse documenten neer ter staving van uw poging om bescherming te krijgen bij de Colombiaanse staat. Het gaat om de klacht zelf, een verzoek tot een beschermingsmaatregel en een document betreffende de seponering van de zaak. Het feit dat u documenten kan voorleggen die uw verklaringen hieromtrent ondersteunen, doet echter niet de minste afbreuk aan de vaststelling dat u geenszins een afdoende poging hebt ondernomen om door de Colombiaanse autoriteiten te worden beschermd en dat uw aanpak hierin een verdere indicatie vormt van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten.

Het zijn overigens niet enkel de binnenlandse beschermingsmogelijkheden waarvan u niet ten volle gebruik gemaakt hebt. U liet ook andere pistes links liggen waarmee u zichzelf mogelijk in veiligheid had kunnen brengen, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Zo hebt u nooit ernstig overwogen om eenvoudigweg van werk te veranderen om aan uw problemen te ontsnappen. Zoals hierboven omschreven, is de problematiek waarmee u volgens uw verklaringen te maken kreeg onlosmakelijk verbonden met uw functie bij de bank F.(...). Het spreekt echter voor zich dat u niet noodzakelijkerwijze voor deze bank moet werken en dat er dus verwacht kan worden dat u een andere carrière of minstens een andere werkgever zou opzoeken om zichzelf van de dreigementen te verlossen. U nam weliswaar ontslag op 8 april 2022 maar deed dat omdat u vond dat uw werkgever slecht omging met het gevaar waarin u zich bevond (CGVS p 12). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u verder nog echt contact had met uw belagers, laat staan dat u hen erop probeerde te wijzen dat u niet meer in de positie was om hen bij hun plan te helpen, hetgeen u logischerwijs uit het vizier van deze personen had kunnen halen (CGVS p 12-14).

Ter staving van uw ontslag legt u overigens een kopie neer van de ontslagbrief die u aan uw oversten zou hebben overgemaakt. Daar het een kopie betreft, heeft dit document sowieso al nagenoeg geen bewijskracht. De versie van de feiten die u in de brief omschrijft komt weliswaar overeen met wat u bij het CGVS vertelde, maar aangezien het in de brief louter over uw eigen niet-geverifieerde beweringen gaat, kan de brief de beschreven gebeurtenissen niet staven. Bovendien kan onmogelijk worden nagegaan of u het document daadwerkelijk met deze inhoud aan de bank gaf.

Gevraagd of u niet gewoon uit het bankwezen zou kunnen stappen en zich zo van uw problemen kunnen verlossen, stelt u weliswaar dat van werk veranderen op zich tot de mogelijkheden behoort, al suggereert u zonder verdere onderbouwing dat uw leven dan nog steeds in gevaar zou zijn (CGVS p 18). Bij een herhaling van deze vraag geeft u het ontwijkende antwoord dat u er via uw job voor de bank een comfortabele levensstandaard op na kon houden (CGVS p 19). Echter, als uw leven daadwerkelijk in gevaar was door uw werk voor de bank, zou men logischerwijs denken dat u die levensstandaard misschien zou opgeven of op een andere manier zou proberen te bereiken om daarmee van de gevaren van de banksector bevrijd te zijn. Dat het voor u kennelijk niet meer dan logisch was dat uw carrière en levensstandaard voorrang hadden op uw veiligheid, spreekt boekdelen over de geloofwaardigheid van uw vrees. U stelt daarnaast ook dat uw vermeende belagers uw appartement wisten zijn, net als het werk van uw partner (CGVS p 19). Deze opmerking raakt echter niet aan de vaststelling dat u door van werk te veranderen het voornaamste motief had kunnen wegnemen om specifiek u te viseren.

De geloofwaardigheid van uw vermeende problemen wordt tot slot nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u zonder doorslaggevende reden naliet om zich elders in Colombia te vestigen op zoek naar veiligheid. Indien u daadwerkelijk in gevaar was in Colombia, mag immers worden verwacht dat u minstens de overweging zou maken om aan uw belagers te ontsnappen door te verhuizen naar een andere locatie binnen het land zelf.

Doorheen uw interview suggereert u enkele redenen waarom u nooit wegtrok uit Bogotá op zoek naar veiligere oorden. U stelt dat het loutere feit dat u oproepen uit de gevangenissen van Palogordo en Acacias ontving erop wijst dat u ook elders niet veilig zou zijn (CGVS p 18). Echter, dat enkele criminelen –die bovendien kennelijk in de gevangenis opgesloten zitten- u contacteerden vanuit Acacias en Palogordo, wijst er voorts niet echt op dat u te maken hebt met een nationaal vertakt netwerk. Dat u omwille van een persoonlijke voorgeschiedenis niet naar Barrancabermeja wilt terugkeren (CGVS p 18) valt op zich te begrijpen. U bent echter, net als uw partner, een hoogopgeleide en professioneel succesvolle volwassen man, waardoor toch kan worden aangenomen dat jullie geen bestaand familiaal netwerk nodig hebben om zich in een andere stad te kunnen vestigen en er een leven op te bouwen. U stelt ook dat u nooit mentale rust zou kunnen vinden in een andere stad (CGVS p 19), maar dat betekent natuurlijk niet dat u daar ook daadwerkelijk onveilig zou zijn en dat het niet mogelijk zou zijn om daarheen te ontsnappen, in plaats van een vlucht naar Europa op poten te zetten.

Samenvattend kan geen geloof gehecht worden aan de problemen die u gekend zou hebben met E.(...). Er dient voorts ook te worden vastgesteld dat de overige problemen die u en uw partner aanhalen, onvoldoende actueel of onvoldoende ernstig zijn om een nood aan internationale bescherming in jullie hoofde te veronderstellen.

Zowel u als uw partner halen aan dat jullie in jullie kindertijd misbruikt werden door volwassen mannen uit jullie persoonlijke omgeving. Geen van beide kwesties heeft echter een actueel karakter.

Concreet gaat het over de volgende gelijkaardige maar in de praktijk dus volledig van elkaar losstaande kwesties: uzelf werd rond uw dertiende (ca 2004) seksueel misbruikt door de achterneef van uw vader. Toen u op uw veertiende een groeispurt kende, durfde u voor uzelf op te komen en wist u zo het misbruik een halt toe te roepen. Diezelfde man begon uw moeder het hof te maken twee jaar na het overlijden van uw vader in 2007 en zou uiteindelijk een relatie met haar beginnen die tot op vandaag duurt (CGVS p 19-20). Uw partner A.(...) G.(...) werd vanaf zijn vijfde levensjaar (ca 1994) misbruikt door een neef van zijn vader. Dat misbruik duurde tot A.(...) G.(...) ongeveer tien à twaalf jaar oud was (ca 1999-2001). Al sinds zijn puberteit heeft A.(...) G.(...) geen contact meer met deze persoon (CGVS A.(...) G.(...) p 9-10).

Hoewel de verklaringen van uzelf en uw partner omtrent dit misbruik op zich niet in twijfel worden getrokken in deze beslissing, dient te worden vastgesteld dat aan deze kwesties geen actuele vrees verbonden is. Hoe verwerpelijk en betreurenswaardig de feiten ook mogen zijn, in beide gevallen gaat het om een problematiek die twee decennia of meer in het verleden ligt. Niets in jullie verklaringen wijst erop dat jullie bij terugkeer naar Colombia opnieuw slachtoffer dreigen te worden van seksueel misbruik door dezelfde personen, noch dragen jullie enig element aan waaruit blijkt dat jullie een verhoogde kans lopen om bij terugkeer in meer algemene zin slachtoffer te worden van dergelijke vormen van misbruik.

U verklaart zelf dat u op uw veertiende het zelfvertrouwen won om aan het misbruik te weerstaan. Daarna verbleef u nog ongeveer tien jaar in Barrancabermeja, kennelijk in de nabijheid van dezelfde man, zonder dat de eerdere feiten zich herhaalden (CGVS p 20). Niets wijst er dan ook op dat u nu, inmiddels als volwassen man en nog eens negen jaar na uw vertrek uit Barrancabermeja, nog iets te vrezen zou hebben van deze persoon. Uw partner, die inmiddels vijfendertig jaar oud is, heeft al sinds zijn puberteit geen contact meer met zijn voormalige misbruiker en heeft geen enkel idee van waar deze persoon momenteel woont (CGVS A.(...) G.(...) p 9-10). Uit de gebeurtenissen van zijn kindertijd kan dan ook evenmin een concrete, actuele vrees worden afgeleid.

Zowel u als uw partner verwijzen in algemene zin naar uitingen van homofobie en homofobe discriminatie in Colombia. Uit jullie verklaringen blijkt echter niet dat die in jullie geval oplopen tot vervolging.

U haalt zelf aan dat u 'gediscrimineerd, bespot en vernederd' werd en dat u zich 'uitgesloten, gebrandmerkt, bekritiseerd, bespot en geringgeschat' voelde. Concreet haalt u aan dat u, toen u in Barrancabermeja uitkwam voor uw seksuele oriëntatie, het voorwerp van kritiek was, die ook uw familie trof (CGVS p 19-20). Spot en kritiek lopen op zich echter niet op tot vervolging, hetgeen ook geldt voor de specifieke incidenten van homofobie die uw partner in zijn persoonlijk onderhoud aanhaalde. Zo uitte een man in jullie appartementsblok op een dag zijn ongenoegen omdat jullie elkaar hands vasthielden in de lift. Ook in een restaurant kwam een kus jullie op kritiek van andere klanten te staan (CGVS A.(...) G.(...) p 10). A.(...) G.(...) werd door zijn vader en zus verstoten toen hij uitkwam voor zijn seksuele oriëntatie en verloor de financiële steun van die eerste, al bracht zijn moeder uiteindelijk wel begrip op voor hem (CGVS A.(...) G.(...) p 8).

Uit jullie verklaringen blijkt echter ook dat jullie jullie relatie openlijk konden beleven –daarvan getuigen ook de sociale mediaposts die jullie neerleggen- en dat jullie daarnaast een normaal, vrij succesvol professioneel en sociaal leven kenden. Gezien de onvoldoende ernstige aard van de homofobe incidenten die jullie aanhalen, kan dan ook niet worden aangenomen dat jullie in Colombia een risico op vervolging lopen louter op grond van jullie seksuele oriëntatie.

Zowel u als uw partner verwijzen naar de homofoob geïnspireerde, vernederende en seksueel getinte behandeling die jullie in België te verduren kregen van Afghaanse medebewoners van het opvangcentrum waar jullie verbleven, dit waren de meest vreselijke 4 maanden van jullie leven (CGVS p 20, CGVS A.(...) G.(...) p 8). Daar de feiten zich afspeelden in België en de daders kennelijk geen enkele link hebben met Colombia, zijn deze feiten niet relevant voor de beoordeling van jullie vrees ten opzichte van jullie land van herkomst.

Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTgemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen ter wereld hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de

nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er dus niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die inhoudelijk betrekking hebben op de problemen waarvoor u internationale bescherming zoekt, werden hierboven reeds besproken. De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden, aangezien zij niet raken aan elementen die in deze beslissing worden betwist.

Jullie leggen jullie paspoorten neer. Die kunnen echter enkel jullie identiteit en nationaliteit staven, die hier niet ter discussie staan. U legt ook een kopie van de geboorteakte van uw dochter voor, die op gelijkaardige wijze enkel haar identiteit en jullie familieband kan staven. Daarnaast legt u ook een kopie van de overlijdensakte van uw zus neer. Zij werd vermoord, zo stelt u, maar u houdt het doorheen uw interview bij twee terloopse verwijzingen naar die moord (CGVS p 5, p 18) en haalt geen enkele persoonlijke, actuele vrees aan die inhoudelijk gestoeld is op deze moord. Bovendien dateert deze moord reeds van 1995 en heeft de kwestie dan ook geen actueel karakter.

U legt een klacht neer die u in juni 2020 indiende naar aanleiding van de diefstal van uw bromfiets. Het CGVS betwist niet dat uw bromfiets toen gestolen werd, maar deze gebeurtenis heeft op geen enkele manier betrekking op uw huidige vrees en het stuk doet dan ook niet ter zake. Ook het contract betreffende de verkoop van uw bromfiets kan enkel aantonen dat u in 2022 een bromfiets verkocht. De omstandigheden waaronder u dat deed of de motieven die u tot die verkoop bewogen, kunnen onmogelijk uit het document worden afgeleid.

U legt een kopie neer van een eigendomsdocument dat betrekking heeft op vastgoed in Bogotá. Dit document houdt inhoudelijk evenmin verband met jullie vrees. Hetzelfde geldt voor de documenten die u neerlegt aangaande uw vliegreis naar Europa.

U legt diverse posts van sociale media neer waarop u en uw partner te zien zijn, die naar uw zeggen uw relatie met A.(...) G.(...) staven (CGVS p 5). Het CGVS trekt echter noch het bestaan van jullie relatie in twijfel, noch –in meer algemene zin- uw seksuele oriëntatie of die van uw partner. Deze elementen hebben echter geen inhoudelijke impact op de beoordeling van uw vrees aangezien, zoals hierboven beschreven, de discriminatie die jullie als koppel ondervonden niet oploopt tot vervolging. Meer zelfs, de documenten tonen aan dat jullie, ondanks de homofobie die jullie in Colombia kenden, zich kennelijk voldoende veilig en comfortabel voelden om jullie relatie publiek te maken.

U legt een document van de Colombiaanse pensioendienst Colpensiones, dat een overzicht van uw carrière geeft. U legt ook certificaten en diploma's voor die uw eigen opleidingen en die van uw partner staven. Jullie opleidingen en professionele carrières worden in deze beslissing echter niet betwist en deze documenten kunnen de fundamentele appreciatie van uw verzoek dan ook niet ombuigen. Integendeel, de documenten vormen een verder bewijs dat u en uw partner een succesvol leven wisten uit te bouwen, ondanks jullie openlijke homoseksuele relatie en de homofobie waarmee jullie als gevolg daarvan te maken kregen.

Jullie leggen enkele medische en psychologische attesten neer die betrekking hebben op uw partner A.(...) G.(...). Daaruit blijkt dat hij aan bepaalde psychologische problemen lijdt, waaronder angsten, slaap- en concentratieproblemen, piekeren, isolatie, depressieve gevoelens en suïcidale gedachten. De impact van A.(...) G.(...)'s psychologische problematiek op zijn deelname aan de procedure internationale bescherming wordt meer in detail besproken in zijn beslissing. Als oorzaken van deze problemen verwijzen deze attesten naar gebeurtenissen in Colombia, die uiteen vallen in de erg algemene omschrijving 'doodsbedreigingen die hem Colombia deden ontvluchten' en de homofobie en uitsluiting waarmee hij te maken kreeg. Aangezien deze attesten zich wat de oorzaken van de problemen betreft louter baseren op uw partners eigen verklaringen, kunnen zij onmogelijk volstaan om deze 'doodsbedreigingen' te staven. De homofobie waarnaar verwezen wordt, wordt in deze beslissing bovendien niet ter discussie gesteld maar is zoals reeds

beargumenteerd onvoldoende zwaarwichtig om een grond te vormen voor internationale bescherming. Dat de vermeende oorzaken van de psychologische problemen niet door deze attesten kunnen worden gestaafd wil echter niet zeggen dat het CGVS ontkent dat A.(...) G.(...) worstelt met de aldus geattesteerde psychologische problematiek.

Zowel uw partner als uzelf stuurden het CGVS opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Daarin corrigeren jullie de volgende details, waarvan geen één een reële impact heeft op de inhoudelijke beoordeling van uw verzoek: jullie stellen dat uw partner tandarts van beroep is, dat uw dochter in 2010 werd geboren, dat uw afspraak met E.(...) plaats vond in een food court van een winkelcentrum waar zich ook het bankfiliaal bevond, en dat jullie problemen begonnen op 11 maart (in plaats van april, een correctie die uw partner zelf spontaan al aanbracht tijdens het interview en die dus volkomen overtuiging is).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_voiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor

een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van A. G. V. R. (tweede verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd op (...) 1989 geboren in San Jacinto (departement Bolívar), waar u uw vroege kindertijd doorbracht. U woonde vervolgens zeven jaar in Cartagena (departement Bolívar) en daarna zeven jaar in Bogotá. U hangt de katholieke strekking van het christendom aan en hebt geen politieke activiteiten. U hebt een diploma als tandarts en oefende in Colombia dan ook dat beroep uit. Uw moeder woont momenteel in Bogotá, uw vader in Cartagena. Van uw vijfde tot tiende à twaalfde levensjaar werd u misbruikt door een achterneef van uw vader. U hebt twee zussen die in Bogotá wonen en een halfzus die in Cartagena woont. Uw partner, C.(...) A.(...) C.(...) S.(...) (CGVS (...), DVZ (...)) verblijft net als u in België en heeft ook een verzoek om internationale bescherming ingediend. U hebt geen kinderen.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner C.(...) A.(...) C.(...) S.(...) (zie ook hieronder):

Op 11 maart 2022 werd u gecontacteerd door een man die zichzelf E.(...) noemde en u het voorstel deed om uw professionele positie te gebruiken om financiële gegevens van uw klanten aan hem door te spelen, hetgeen u stellig weigerde. Hij belde u de rest van de dag op om bij u op medewerking aan te dringen, maar u hield voet bij stuk. U vertelde uw partner die avond nog over het voorval. De daaropvolgende dagen bleef u oproepen en berichten ontvangen, die alsmaar bedreigender en meer homofob van toon werden. Via een app wist u te achterhalen dat de oproepen afkomstig waren van de gevangenen van Acacias (departement Meta) en Palogordo (departement Santander).

Op 31 maart 2022 merkte u dat u gevolgd werd toen u van de bank terugkeerde naar huis. U bracht uw overstap bij de bank op de hoogte van de kwestie. Zij probeerden u gerust te stellen maar de bank nam geen stappen om u te helpen. Omdat gedreigd werd dat uw bromfiets gestolen zou worden, hetgeen eerder ook al was gebeurd, beslisten jullie de bromfiets niet meer te gebruiken en uiteindelijk te verkopen.

Op het moment van deze gebeurtenissen volgde u nog een gespecialiseerde opleiding in goederenbeheer. Op 7 april 2022 woonde u uw afstudeerceremonie bij. Toen u terugkeerde naar het wooncomplex waar u woonde, trof u daar een bericht aan van uw belagers, die op die manier duidelijk maakten dat ze uw woonst hadden weten te vinden. De volgende dag diende u uw ontslag in bij de bank en stapte u naar het Openbaar Ministerie. Toen u diezelfde dag thuis kwam nadat u uw bromfiets aan de koper overhandigd had, trof u thuis

een revolver aan, alsook een enveloppe met foto's van jullie waarover kruisen waren getekend. Jullie wogen jullie opties af en besloten in te trekken bij de zus van uw partner, die in het noorden van Bogotá woont.

Op 11 april brachten jullie bewijzen naar het Openbaar Ministerie, dat jullie een beschermingsmaatregel toekende. Diezelfde dag ontving uw partner een oproep van het ziekenhuis waar hij werkte. Daar was een krans en vals doodsprentje op zijn naam geleverd, bij wijze van dreigement. Jullie beslisten diezelfde dag om Colombia te verlaten en kochten vliegtickets. Jullie stapten de volgende dag opnieuw naar het Openbaar Ministerie om bijkomende bewijzen te leveren. Op 12 april nam uw partner ontslag. Op 15 april liet het Openbaar Ministerie weten dat jullie klacht geseponeerd werd. Jullie verlieten Colombia op 18 april en reisden per vliegtuig naar België via Spanje en Portugal. Jullie bereikten het Belgische grondgebied op 21 april 2022 en dienden op 25 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Colombia te worden vermoord door de misdadige groeperingen die u ertoe aanspoorden fraude te plegen.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw partner, een klacht bij het parket, een aanvraag voor een beschermingsmaatregel, een bevel tot seponering, enkele medische en psychologische attesten, een contract betreffende de verkoop van uw bromfiets en een klacht naar aanleiding van de eerdere diefstal van uw bromfiets. U legt ook kopieën neer van volgende documenten: een eigendomsdocument, foto's van bedreigende boodschappen die u kreeg alsook een origineel doodsprentje en lint dat deel uitmaakten van die bedreigingen, documenten betreffende uw vluchten naar Europa, uw ontslagbrief, diverse posts van sociale media waarop u en uw partner te zien zijn, een document betreffende uw loopbaan en pensioen, de geboorteakte van uw dochter, de overlijdensakte van uw zus en een bundel diploma's en certificaten. U maakte ook een USB-sleutel met audio- en tekstberichten van WhatsApp waarin u wordt bedreigd over en legde opmerkingen neer bij de notities van uw persoonlijk onderhoud en dat van uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U verklaart te worstelen met psychologische en psychiatrische problemen, waarvoor u in behandeling bent en waarover u ook medische attesten neerlegt. Daaruit blijkt dat u inderdaad kampt met angsten, slaap- en concentratieproblemen, piekeren, isolatie, depressieve gevoelens en suïcidale gedachten. U verklaarde echter bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u zich in staat achtte om het persoonlijk onderhoud af te leggen en ook bij de DVZ gaf u te kennen geen specifieke procedurele noden te hebben (DVZ p 3). Bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u op het hart gedrukt dat het van belang was dat u zich comfortabel voelde tijdens het gehoor, dat u elk probleem diende te signaleren en dat u indien nodig bijkomende pauzes kon aanvragen. U signaleerde doorheen het onderhoud geen problemen, vroeg geen bijkomende pauzes aan en was duidelijk in staat de vragen te begrijpen en er adequaat op te antwoorden. Uit niets bleek dan ook dat uw psychologische problemen, die door het CGVS niet worden betwist, een betekenisvolle impact hadden op uw mogelijkheid om deel te nemen aan de asielprocedure in het algemeen en het persoonlijk onderhoud in het bijzonder. U stuurde het CGVS enkele opmerkingen op bij de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, die verder in deze beslissing worden besproken. Het ging echter slechts om bijzonder kleine details: nergens gaf u te kennen dat uw psychologische problemen u significant parten hadden gespeeld tijdens het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg werden er u verder geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers grotendeels gebaseerd op de asielmotieven van uw partner. Zowel u als uw partner geven echter te kennen dat u persoonlijk ook uw eigen ervaringen met homofobie in Colombia en misbruik in uw jeugd wenste aan te stippen (CGVS p 7, CGVS C.(...) A.(...) p 21). Die motieven werden voor de volledigheid ook al uitgebreid besproken in de beslissing van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van “*de administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur*” waaronder de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een theoretisch betoog merken verzoekende partijen op dat zij niet akkoord gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen. Zij gaan vervolgens in op de nood aan bijzondere procedurele noden in hun hoofde omwille van het misbruik waarvan zij in hun kindertijd slachtoffer werden, stippen het gestelde in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet in dit verband aan en hekelen dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met hun kwetsbaar profiel. Te meer daar dit een impact kan hebben op het herinneren van specifieke gebeurtenissen en in de bestreden beslissingen wordt opgeworpen dat verschillende aspecten in hun verklaringen vaag en weinig aannemelijk zouden zijn. Vervolgens gaan verzoekende partijen concreet in op de diverse weigeringsmotieven en besluiten zij dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Daarnaast gaan zij nog uitgebreid in op de situatie van leden van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia en betogen zij dat de commissaris-generaal in deze absoluut onvoldoende onderzoek heeft uitgevoerd naar de actuele situatie van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia.

3.1.2. In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van “*de administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur*” waaronder de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij verwijzen naar hun vluchtrelaas en menen dat er in hun hoofde minstens sprake is van een situatie van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en verwijzen te dezen opnieuw naar de inhoud van artikel 48/7 van voormelde wet.

Verzoekende partijen vragen in hoofdorde hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012,

C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.3.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen als zouden onbekende criminelen verzoekende partijen willen doden omdat eerste verzoeker weigerde financiële gegevens van zijn klanten aan hen door te spelen vermits:

a) het niet aannemelijk is dat zij niet weten met wie eerste verzoeker te maken had en dus ook niet voor wie zij het land ontvluchtten,

b) het niet aannemelijk is dat eerste verzoeker niet weet waarom een crimineel of criminelen precies hem – en dit op verregaande en intensieve wijze – wilden doen meewerken aan een dergelijke fraude,

(ii) er kan bovendien geen geloof worden gehecht aan de eigenlijke gebeurtenissen die verzoekende partijen aanhalen nu:

a) uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat, indien hun belagers hen daadwerkelijk wilden vermoorden, zij dit reeds hadden kunnen doen,

b) eerste verzoekers handelswijze – waarbij hij er twintig dagen over deed om de bank in te lichten, zijn overste laconiek zou hebben gereageerd, verzoeker zou hebben gevraagd om thuis te werken, een locatie die eveneens gekend was door zijn belagers – niet aannemelijk is,

c) verzoekende partijen de gebeurtenissen op 11 april – die zij nochtans op het CGVS als de rechtstreekse aanleiding voor hun beslissing om naar Europa te vertrekken aanmerken – onvermeld lieten op de Dienst Vreemdelingenzaken,

d) de foto's en audioberichten die verzoekende partijen in dit verband voorleggen niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(iii) verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat zij alle nationale beschermings-mogelijkheden in Colombia hebben benut alvorens zich tot de Belgische autoriteiten te wenden voor internationale bescherming en dit bovendien verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas;

(iv) verzoekende partijen ook andere pistes links lieten liggen waarmee zij zichzelf mogelijk in veiligheid hadden kunnen brengen, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun problemen;

(v) hoewel op zich niet in twijfel wordt getrokken dat verzoekende partijen in hun kindertijd werden misbruikt door volwassen mannen, blijkt niet dat hieraan een actuele vrees is verbonden;

(vi) in zoverre verzoekende partijen verwijzen naar uitingen van homofobie en homofobe discriminatie in Colombia, dient te worden opgemerkt dat:

a) uit hun verklaringen niet blijkt dat zij het slachtoffer zijn geworden van vervolging,

b) blijkt dat zij hun relatie openlijk konden beleven en dat zij daarnaast een normaal, vrij succesvol professioneel en sociaal leven kenden,

c) de feiten die zich in België afspeelden – waarbij de daders geen enkele link hebben met Colombia – niet relevant zijn voor de beoordeling van hun vrees ten opzichte van hun land van herkomst,

d) uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat *a priori* moet worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTQ+-gemeenschap in Colombia het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging, dat dergelijke vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond en dat verzoekende partijen hiertoe in gebreke blijven;

(vii) de overige documenten die verzoekende partijen voorleggen zijn evenmin van die aard om de voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen;

(viii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Bijzondere procedurele noden

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zich niet aan dat tweede verzoeker niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en effectief eraan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89). Om onderstaande redenen kunnen verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij aanvoeren dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met hun kwetsbaar profiel.

In de bestreden beslissingen wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekende partijen de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in de administratieve dossiers, is de commissaris-generaal van oordeel dat in hoofde van verzoekende partijen geen bijzondere steunmaatregelen moeten worden verleend.

Te dezen staat in de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker te lezen als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

In hoofde van tweede verzoeker wordt overwogen als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaart te worstelen met psychologische en psychiatrische problemen, waarvoor u in behandeling bent en waarover u ook medische attesten neerlegt. Daaruit blijkt dat u inderdaad kampt met angsten, slaap- en concentratieproblemen, piekeren, isolatie, depressieve gevoelens en suïcidale gedachten. U verklaarde echter bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u zich in staat achtte om het persoonlijk onderhoud af te leggen en ook bij de DVZ gaf u te kennen geen specifieke procedurele noden te hebben (DVZ p 3). Bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u op het hart gedrukt dat het van belang was dat u zich comfortabel voelde tijdens het gehoor, dat u elk probleem diende te signaleren en dat u indien nodig bijkomende pauzes kon aanvragen. U signaleerde doorheen het onderhoud geen problemen, vroeg geen bijkomende pauzes aan en was duidelijk in staat de vragen te begrijpen en er adequaat op te antwoorden. Uit niets bleek dan ook dat uw psychologische problemen, die door het CGVS niet worden betwist, een betekenisvolle impact hadden op uw mogelijkheid om deel te nemen aan de asielprocedure in het algemeen en het persoonlijk onderhoud in het bijzonder. U stuurde het CGVS enkele opmerkingen op bij de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, die verder in deze beslissing worden besproken. Het ging echter slechts om bijzonder kleine details: nergens gaf u te kennen dat uw psychologische problemen u significant parten hadden gespeeld tijdens het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg werden er u verder geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In de mate dat verzoekende partijen in het kader van onderhavige procedure aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met hun nood aan steunmaatregelen dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt: *“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen*

aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep”.

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er echter niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissingen waarbij hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De Raad kan immers wel nagaan of verzoekende partijen, rekening houdend met hun profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun hebben gekregen in het licht van de doelstelling dat zij de rechten moeten kunnen genieten en zich moeten kunnen gedragen naar de verplichtingen die hen worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift aan dat er onvoldoende rekening werd gehouden met hun bijzonder kwetsbaar profiel, ondanks dat het misbruik in het verleden niet wordt betwist en ondanks de neergelegde psychologische attesten. Zij merken op dat hun dossiers een aangepast onderzoek vereisen van de behoefte aan internationale bescherming in het kader van speciale procedurele behoeften. Te dezen benadrukken verzoekende partijen dat personen vanwege een opgelopen trauma niet altijd in staat zijn om bepaalde ervaringen te beschrijven of gedetailleerde, coherente en consistente verklaringen af te leggen. Zij voegen hieraan toe dat het herinneren van specifieke gebeurtenissen en data in het geval van trauma en moeilijke gebeurtenissen vaak onmogelijk blijkt. Verzoekende partijen menen dat het misbruik waarvan zij in het verleden slachtoffer werden minstens mee in overweging diende te worden genomen bij de algehele beoordeling van hun beschermingsverzoeken.

Verzoekende partijen slagen er, om onderstaande redenen, met voormeld betoog evenwel niet om afbreuk te doen aan de voormelde motieven van de bestreden beslissingen.

Uit de (psycho-)medische attesten (administratief dossier tweede verzoeker, map ‘Documenten’, stuk 5) blijkt dat tweede verzoeker kampt met angsten, slaap- en concentratieproblemen, piekergedachten, isolatie, depressieve gevoelens en suïcidale gedachten die zouden zijn voortgevloeid uit de gebeurtenissen die hem in Colombia zijn overkomen. Uit deze attesten blijkt evenwel niet zonder meer dat tweede verzoekers psychologische en psychiatrische problemen zijn deelname aan de procedure aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken. In dit verband merkt de Raad voorts op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 5 juni 2024 blijkt dat tweede verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij in staat was om het interview af te leggen (administratief dossier tweede verzoeker, CGVS, p. 3). Ook werd van bij aanvang van het persoonlijk onderhoud benadrukt dat het van belang was dat tweede verzoeker zich comfortabel voelt tijdens het interview, dat hij elk probleem onmiddellijk moest signaleren en dat hij om een eerdere en/of extra pauze kon verzoeken (*ibid.*, p. 2). Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker blijkt voorts dat de dossierbehandelaar duidelijke vragen heeft gesteld, die tweede verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep, alsook dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze plaatsvond. Dit geldt des te meer nu noch tweede verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van beide er aanhaalden dat van tweede verzoeker, al dan niet omwille van psychische of psychiatrische problemen of trauma, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht.

In hoofde van eerste verzoeker leggen verzoekende partijen geenszins (psycho-)medische stukken voor waaruit zou blijken dat hij lijdt aan psychische problemen en/of trauma, laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Zulks blijkt ook geenszins uit de notities van het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker op normale wijze plaatsvond. Meer in het bijzonder blijkt nergens uit dat eerste verzoekers geheugen zou zijn aangetast en/of zijn cognitieve vermogens, wat het voor hem zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correct wijze mee te delen. Aldus wordt nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van eerste verzoeker zijn deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Bovendien vroegen en ontvingen verzoekende partijen kopieën van de notities van de persoonlijke onderhouds en formuleerden zij hierover enkele opmerkingen ten aanzien van het CGVS (administratief dossier tweede verzoeker, map ‘Documenten’, stuk 18). Deze opmerkingen hadden enkel betrekking op kleine details en verzoekende partijen gaven daarbij nergens te kennen dat hun psychologische problemen hen significant parten hadden gespeeld tijdens de persoonlijke onderhouds. Bijgevolg kunnen verzoekende partijen heden bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de inhoud van hun verklaringen zoals zij deze hebben afgelegd tijdens de administratieve procedure gekleurd zijn door de psychologische problemen en/of trauma's.

Verzoekende partijen laten daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken in hun verzoekschrift. Zij beperken zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar het misbruik waarvan zij als kind slachtoffer werden en hun bijzonder kwetsbaar profiel dat hieruit voortvloeit. Evenwel tonen zij daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze hun voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op hun verklaringen, laat staan dat zij zouden aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen kunnen te dezen bezwaarlijk volstaan met hun algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met hun bijzondere kwetsbaarheid.

In dit verband merkt de Raad nog op dat, zo verzoekende partijen in hun verzoekschrift benadrukken dat zij niet kunnen spreken over traumatische gebeurtenissen en zij hierbij refereren aan het misbruik waarvan zij als kind slachtoffer zijn geworden, dit misbruik in de bestreden beslissingen geenszins wordt betwist en hen bijgevolg in dit verband geenszins vage, niet-doorleefde of niet-aannemelijke verklaringen worden aangewreven, zodat een verwijzing naar geheugenproblemen hieraan gelinkt, niet dienstig is. Voor het overige kan in dit verband worden verwezen naar de overwegingen in punt 3.3.5.9.-3.3.5.10..

Alles in acht genomen, blijkt dat tweede verzoekers psychische toestand terdege werd beoordeeld en in rekening werd gebracht. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat er steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duiden zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoekende partijen hebben kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. De vrees voor vervolging die verzoekende partijen aanvoeren te lopen bij een terugkeer naar Colombia valt uiteen in volgende onderdelen: A) een vrees voor vervolging vanwege onbekende criminelen omdat eerste verzoeker weigerde de financiële gegevens van zijn klanten aan hen door te spelen, B) een vrees voor vervolging omwille van het misbruik waarvan zij als kind slachtoffer zijn geworden en C) een vrees voor vervolging omwille van hun seksuele geaardheid. Deze elementen worden hieronder achtereenvolgens behandeld.

A) Vrees voor vervolging vanwege onbekende criminelen

3.3.5.2. Verzoekende partijen verklaren dat onbekende criminelen eerste verzoeker onder druk zetten om de financiële gegevens van zijn cliënten bij de bank aan hen door te spelen, maar dat eerste verzoeker dit weigerde. Hierdoor zouden verzoekende partijen met de dood zijn bedreigd en zich genoodzaakt hebben gevoeld om hun land van herkomst te ontvluchten.

3.3.5.3. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht dan wel er niet naar kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de beweerde problemen met onbekende criminelen.

3.3.5.4. Zo overweegt de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden dat de vaststelling dat verzoekende partijen niet weten met welke bende zij te maken hebben en dus ook niet voor wie zij Colombia zijn ontvlucht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt:

“Vooreerst valt op dat u in werkelijkheid niet weet met wie u te maken hebt en dus ook niet voor wie u het land ontvluchtte.

U stelt dat u vreest vermoord te worden. Toen u echter werd gevraagd door wie u vermoord zal worden, hield u het er bijzonder vaag op dat er ‘tal van misdadige groeperingen’ zijn en dat het in dit geval om mensen gaat die bedrog met (betaal)kaarten willen plegen (CGVS p 15), hetgeen uiteraard niets zegt over de concrete identiteit van uw belager of belagers. Bovendien was u er tegenover het Openbaar Ministerie overigens evenmin in geslaagd om enige concrete indicatie te geven van met wie u te maken had (CGVS p 13). Toen uw partner werd gevraagd of E.(...) tot een specifieke bende of groepering behoorde, moest ook hij het antwoord schuldig blijven (CGVS p 9).

Het feit dat u niet werkelijk weet met wie u te maken had of wie u vreest, doet reeds ernstige afbreuk aan uw bewering dat u effectief iemand te vrezen hebt bij terugkeer naar Colombia.”

Verzoekende partijen merken in het verzoekschrift op dat het niet onlogisch is dat zij niet exact weten met wie ze te maken hadden aangezien zij nooit iemand hebben gezien en Colombia zo'n 18.000 criminele bendes kent. Zij hekelen voorts dat het niet opgaat dat ze de criminele bendes behoren te kunnen identificeren.

De Raad merkt op dat verzoekende partijen zich met dit betoog in wezen beperken tot het minimaliseren, bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen geen dienstig en concreet verweer vormt om de voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen.

Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze pertinent overweegt dat het niet aannemelijk is dat de criminele bendes precies en alleen eerste verzoeker viseerden om mee te werken aan bankfraude. Hoewel met verzoekende partijen kan worden aangenomen dat eerste verzoeker als kaderlid van een bank een 'logisch' doelwit kan uitmaken voor een dergelijke fraude, is het echter opvallend dat eerste verzoeker, die deel uitmaakte van een groep van acht kaderleden, als enige te maken zou hebben gekregen met een dergelijk voorstel (administratief dossier eerste verzoeker, CGVS, p. 16). Dit te meer daar eerste verzoeker zelf verklaart het nieuwste kaderlid van die groep te hebben uitgemaakt (*ibid.*). Ook eerste verzoekers hypothese dat hij omwille van professionele redenen zijn contactgegevens reeds verspreid had, kan niet overtuigen nu kan worden vermoed dat zijn collega's met eenzelfde takenpakket in dezelfde functie eveneens even bereikbaar waren als eerste verzoeker en hun contactgegevens bijgevolg even wijdverspreid waren.

Dat leden van een criminele bende absoluut eerste verzoeker wilden inschakelen voor bankfraude en hem op een verregaande en intensieve manier belaagden – zij zouden onophoudelijk telefonische bedreigingen hebben geuit, eerste verzoeker hebben achtervolgd, dreigberichten aan hun woning hebben achtergelaten en ook tweede verzoeker eenmaal naar zijn werk zijn gevolgd – teneinde dit te bewerkstelligen, is in de door verzoekende partijen geschetste context, waarbij nog zeven anderen dezelfde positie als eerste verzoeker bekleedden in de bank, niet aannemelijk en doet bijgevolg wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hen voorgehouden vluchtrelaas. Deze ongeloofwaardigheid wordt eens te meer onderstreept door de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat hun belagers hen bleven viseren nadat eerste verzoeker op 8 april 2022 ontslag nam bij de bank en hij bijgevolg niet meer in een positie verkeerde om mee te werken aan een bankfraude.

3.3.5.5. Voorts merkt de commissaris-generaal pertinent op in de bestreden beslissingen dat de eigenlijke gebeurtenissen die verzoekende partijen aanhalen in dit verband op zichzelf ongeloofwaardig zijn.

Zo wordt in de bestreden beslissingen terecht vastgesteld: *"In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat als uw belagers u werkelijk wilden vermoorden, zoals u beweert, zij dat reeds hadden kunnen doen."*

Uw belagers vroegen u reeds op 11 maart dat u vanuit uw positie als kaderlid bij een bank fraude zou plegen met de bankgegevens van uw klanten. U weigerde meteen, een houding die u consequent zou aanhouden (CGVS p 10-15). Na amper een week werden de eisen dreigender qua toon (CGVS p 23). Toch kon u nog tot 18 april in Colombia blijven (DVZ p 12).

Het opmerkelijke hier is dat het logischerwijs reeds enige tijd voor uw vertrek uit Colombia duidelijk moet geweest zijn voor uw belagers dat u weigerde mee te werken. Als zij u als vergelding daarvoor wilden vermoorden, lijkt het weinig waarschijnlijk dat ze zich meer dan een maand lang zouden beperken tot loutere dreigementen. Bovendien moet ook opgemerkt worden dat uw belagers u wisten wonen – zij achtervolgden u immers naar uw huis en leverden meerdere malen dreigbrieven af op uw adres (CGVS p 12)- dus hadden zij zeker de mogelijkheid om u te vinden en te vermoorden indien zij dat wilden.

Ook uzelf hield er, afgaand op uw verklaringen, een weinig plausibele handelwijze op na.

Zo deed u er niet minder dan twintig dagen over om de bank in te lichten over het voorstel dat u had gekregen (CGVS p 11). Gezien de ernst van de situatie en uw voortdurende loyaliteit aan de bank, lijkt het moeilijk te geloven dat u het zo lang niet de moeite vond om de instelling ervan op de hoogte te brengen dat er pogingen werden genomen het personeel om te kopen teneinde fraude te plegen. Gevraagd waarom u er zo lang over deed om deze stap te zetten, verklaarde u dat u dacht dat het uiteindelijk gewoon om een voorstel ging en dat u niet dacht dat de situatie zou escaleren (CGVS p 16). Dan nog blijft het echter opmerkelijk dat u het bedrijf niet op zijn minst inlichtte. U verklaart dat u bij uw aanstelling te horen had gekregen dat het normaal was dat u in deze functie dergelijke criminele voorstellen zou krijgen, een bewering die enigszins ondergraven wordt door uw eerdere onvermogen om enig concreet voorbeeld te geven van gelijkaardige situaties (CGVS p 16).

Omgekeerd lijkt ook de laconieke reactie van uw overste geen steek te houden. U werd geconfronteerd met een voorstel om uw positie bij de bank te misbruiken voor fraude en werd in dit verband bedreigd. Waarom uw baas dan zou zeggen dat dergelijke zaken doorgaans wel gebeuren en dat het aan u was om daar al dan niet op in te gaan (CGVS p 11), valt niet te begrijpen.

Ook in andere opzichten roept uw eigen omgang met de situatie vragen op. U werd achtervolgd tot aan uw huis en besliste toen om uw werkgever in te lichten. U vroeg of u bij wijze van veiligheidsmaatregel mocht thuiswerken, hetgeen u werd geweigerd (CGVS p 11). Aangezien uw belagers u net naar uw huis achtervolgd

hadden en u dus wisten wonen, lijkt het weinig waarschijnlijk dat u zichzelf in veiligheid dacht te kunnen brengen door net meer tijd te spenderen in uw huis.”

Verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift vooreerst aan dat hun belagers slechts één week de tijd hadden om hen aan te vallen omdat zij op 31 maart 2022 pas te weten kwamen waar verzoekende partijen exact woonden en zij op 18 april 2022 reeds het land hebben verlaten. Zij voegen hieraan toe dat hun belagers geen weet hadden van het adres van eerste verzoekers zus en het bijgevolg incorrect is om te oordelen dat zij zeker de mogelijkheid hadden om verzoeker te vinden en te vermoorden indien zij dat wilden, te meer daar een moord enige voorbereidingstijd vergt.

De Raad stelt echter vast dat uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat eerste verzoeker reeds op 11 maart 2022 te kennen zou hebben gegeven dat hij niet wenste mee te werken aan een bankfraude, de toon van de bedreigingen aan zijn adres de daaropvolgende dagen steeds dreigender werd en eerste verzoeker op 31 maart 2022 opmerkte dat hij werd achtervolgd (administratief dossier eerste verzoeker, CGVS, p. 10-15). Dat zijn belagers pas op 7 april 2022 zijn exacte woonplaats zouden hebben achterhaald, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de belagers exact wisten waar eerste verzoeker werkzaam was en hem reeds eerder zouden hebben achtervolgd. Bijgevolg kan de commissaris-generaal wel degelijk worden bijgetreden dat het niet aannemelijk is dat de criminelen, zo zij daadwerkelijk verzoekende partijen hebben wens te treffen, hiertoe ruimschoots in de mogelijkheid waren en dat het gebrek aan een doortastend optreden bijgevolg afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoekende partijen vervolgen in voorliggend verzoekschrift dat het eerste verzoeker niet mag worden verweten dat hij niet meteen naar zijn overste is gestapt aangezien hij bij aanvang van zijn aanstelling te horen had gekregen dat het in zijn functie gebruikelijk was om criminele voorstellen te krijgen en hij er bovendien initieel vanuit ging dat het “louter” om een bedreiging ging vanwege een crimineel zonder dat deze verdere stappen zou ondernemen. Verzoekende partijen vervolgen dat eerste verzoeker niemand angst wilde aanjagen of paniek wilde zaaien en dat iedereen anders handelt in een situatie van onrust of mogelijk gevaar.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich te dezen beperken tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee zij dan ook niet de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Met betrekking tot de vraag van eerste verzoeker om te mogen telewerken als veiligheidsmaatregel, merken verzoekende partijen in hun verzoekschrift op dat dit een logische uitleg vormt aangezien eerste verzoeker tijdens zijn route naar of van het werk kwetsbaar was en hij zich thuis kon opsluiten. De Raad benadrukt dat het niet aannemelijk is dat eerste verzoeker zich veilig zou hebben gewaand in zijn eigen woning indien hij daadwerkelijk reeds eerder naar zijn woning toe werd achtervolgd en hier ook dreigberichten ontving. Bijgevolg ondermijnt ook deze vaststelling de door verzoekende partijen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.6. Verder staat in de bestreden beslissingen terecht te lezen: *“Tot slot valt, wat betreft de eigenlijke gebeurtenissen, ook nog een ernstige tegenstrijdigheid op tussen de verklaringen die u en uw partner bij het CGVS aflegden over de gebeurtenissen van 11 april en wat jullie daarover bij de DVZ vertelden.*

U vertelt bij het CGVS dat op 11 april een vals doodsbbericht en bloemenkrans op naam van uw partner werden geleverd op diens werk, een luguber dreigement van de kant van uw belagers (CGVS p 13). Echter, bij de DVZ maakte noch uzelf, noch uw partner gewag van het incident waarbij er een bloemenkrans en vals doodsbbericht werd geleverd op A.(...) G.(...)'s werk (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5, idem A.(...) G.(...)). Bij aanvang van uw onderhoud op het CGVS werd u de kans geboden om eventuele fouten of onvolledigheden te corrigeren die in uw interview bij de DVZ waren geslopen. U gaf weliswaar te kennen dat het interview bij de DVZ niet optimaal verliep, maar gevraagd naar concrete problemen beperkte u zich tot weinig betekenisvolle details, zoals de spellingswijze van de naam 'E.(...)' en het feit dat u niets at toen u deze E.(...) ontmoette, alsook dat u na 8 april weer aan het werk ging. U merkte echter niets op over het incident met het 'overlijdensbericht' en de krans, hetgeen in uw huidige versie van de feiten nochtans één van de meest centrale gebeurtenissen in uw relaas vormt, het enige moment waarop uw partner rechtstreeks geïnterviewd werd en bovendien de rechtstreekse aanleiding voor uw beslissing om naar Europa te trekken (CGVS p 13). Dat jullie bij de DVZ allebei geen melding maakten van deze gebeurtenis, werpt ernstige twijfels op de waarachtigheid ervan en bij uitbreiding op de waarachtigheid van de keten van incidenten waarvan dit de culminatie zou vormen.

U legt foto's neer van de krans die bij het incident werd gebruikt, alsook het lint en doodsprentje dat aan dit incident te pas gekomen zouden zijn. Deze stukken kunnen echter de geloofwaardigheid van het incident in kwestie niet herstellen. Er kan immers geen bewijskracht aan worden toegekend, aangezien de authenticiteit

ervan onmogelijk kan worden nagegaan en de krans even goed geënceneerd kan zijn. Meer zelfs, het is net opvallend dat u nu met deze 'originale stukken' (de krans en het doodsprentje) op de proppen komt, maar dat zowel u als uw partner de gebeurtenis waaraan die verbonden zijn, volkomen vergaten te vermelden bij de DVZ. Ook de foto's van andere bedreigingen die jullie ontvangen zouden hebben (zoals een foto van jullie met een geweer erbij, of een boodschap samengesteld met uit kranten geknipte letters), zijn bijzonder eenvoudig te vervalsen en kunnen dan ook onmogelijk zomaar voor authentiek worden aangenomen. Hetzelfde geldt voor de foto's en audiobberichten die op de USB-sleutel staan: het is onmogelijk na te gaan of deze authentiek zijn en het potentieel voor encenering is bijzonder groot."

Verzoekende partijen benadrukken in hun verzoekschrift dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken bedoeld is als instrument ter voorbereiding van het persoonlijk onderhoud en het onderzoek bij het CGVS, zij ten tijde van dit interview op de Dienst Vreemdelingenzaken veel stress hadden en het gevoel kregen dat zij zo kort mogelijk moesten zijn. Zij wijzen in dit verband tevens op de impact van psychologische problemen op cognitieve capaciteiten en het feit dat er in dergelijk geval een ruime toepassing moet worden gemaakt van het voordeel van de twijfel.

De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming niet van zijn medewerkingsplicht en van de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekende partijen worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit hun asielrelaas – zo ook de gebeurtenis die zij zelf aanmerken als de uiteindelijke aanleiding voor hun vlucht uit Colombia – zouden hebben vermeld, *quod non in casu*. Voorts erkent de Raad dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van verzoekende partijen worden verwacht dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress of trauma verzoekende partijen hebben verhinderd nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de redenen die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te verlaten. Zoals hoger reeds is komen vast te staan in punt 3.3.4. blijkt uit het rechtsplegingsdossier bovendien niet dat traumatische ervaringen verzoekende partijen zouden hebben verhinderd om coherente verklaringen af te leggen.

Voorts merken verzoekende partijen in hun verzoekschrift op dat de foto's die zij hebben voorgelegd moeten worden beoordeeld in combinatie met hun uiteenzetting omtrent hun asielrelaas en niet zomaar achterwege kunnen worden gelaten, waartoe zij verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad stipt aan dat de neergelegde documenten worden meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad merkt met de commissaris-generaal op dat aan de foto's en audiobberichten die verzoekende partijen voorleggen geen objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht aangezien zij eenvoudig te manipuleren en te fabriceren zijn. Bijgevolg kunnen zij geenszins op zich een bewijs vormen van de door verzoekende partijen voorgehouden vervolgingsfeiten. Uit het voorgaande blijkt bovendien dat de verklaringen van verzoekende partijen *in casu* niet voldoende coherent, doorleefd en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van het vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging. Wanneer de beperkte bewijswaarde van het door verzoekende partijen bijgebrachte beeldmateriaal wordt gezien in samenhang met hun verklaringen die overtuigingskracht ontberen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij werden vervolgd door criminelen.

3.3.5.7. Verder considereert de commissaris-generaal terecht als volgt:

"Voorts moet worden vastgesteld dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u alle nationale beschermingsmogelijkheden in Colombia hebt benut alvorens zich tot de Belgische autoriteiten te wenden voor internationale bescherming.

Vooreerst valt de wel erg opmerkelijke chronologie op. U nam op 8 april ontslag en deed diezelfde dag nog aangifte bij het parket, dat jullie een beschermingsmaatregel toekende (CGVS p 13, p 15). Amper drie dagen later, op 11 april 2022, kocht u al vliegtickets om naar Europa te trekken (CGVS p 15-16). Er kan dus bezwaarlijk worden gezegd dat u werkelijk de effecten van deze beschermingsmaatregel afwachtte. Dat uw klacht al gauw geseponeerd werd omdat er geen sprake was van lichamelijk letsel en omdat de dader niet kon worden geïdentificeerd, doet op zich geen afbreuk aan de vaststelling dat u geenszins op een ernstige wijze gebruik probeerde te maken van de binnenlandse beschermingsmogelijkheden: de seponering kwam er

immers pas op 15 april 2022 (CGVS p 14, p 18), dus enkele dagen nadat u reeds tickets had gekocht om naar Europa te reizen. U trok dus niet naar Europa omdat uw beschermingsmaatregelen wegvielen, maar had net duidelijk niet de intentie om daadwerkelijk het effect van die maatregel af te wachten.

Bovendien moet worden opgemerkt dat, hoewel u kritiek uit op de manier waarop de maatregel praktisch georganiseerd was (CGVS p 13), op zich niet uit uw verklaringen blijkt dat deze maatregelen onvoldoende of zelfs noodzakelijk waren. U haalt geen incidenten aan die zich tussen de toekenning van de maatregel en uw vertrek afspeelden waarbij u probeerde om gebruik te maken van de bescherming die u was toegekend (CGVS p 13-14).

In dit verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U hebt zoals hoger omschreven dus niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is.

Bovenal dient echter ook te worden opgemerkt dat het feit dat u niet alle binnenlandse beschermingsmogelijkheden uitputte verdere afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten en de ernst van uw vrees. Colombia beschikt immers over uitgebreide beschermingsmogelijkheden van overheidswege. Als u daadwerkelijk ernstige problemen kende in Colombia, kan worden verondersteld dat u tot het uiterste zou gaan om van deze nationale bescherming gebruik te maken van zodra u geconfronteerd werd met de door u geschetste gebeurtenissen.

U legt diverse documenten neer ter staving van uw poging om bescherming te krijgen bij de Colombiaanse staat. Het gaat om de klacht zelf, een verzoek tot een beschermingsmaatregel en een document betreffende de seponering van de zaak. Het feit dat u documenten kan voorleggen die uw verklaringen hieromtrent ondersteunen, doet echter niet de minste afbreuk aan de vaststelling dat u geenszins een afdoende poging hebt ondernomen om door de Colombiaanse autoriteiten te worden beschermd en dat uw aanpak hierin een verdere indicatie vormt van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten."

Verzoekende partijen onderstrepen in voorliggend verzoekschrift dat zij na de levering van het vals doodsbbericht en de bloemenkrans de ernst van de bedreigingen beseften en niet anders konden dan het land zo snel mogelijk te verlaten. Daarnaast verwijzen zij naar het feit dat de kwaliteit van de nationale rechtsbescherming in Colombia onderhevig is aan verschillende factoren en straffeloosheid een groot probleem blijft in Colombia, des te meer ten aanzien van geweld tegen LGBTIQ+-personen en verwijzen hiertoe nog naar landeninformatie. Verzoekende partijen verduidelijken dat zij bijgevolg geen hoge verwachtingen hadden na het indienen van hun klacht.

De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus, "Colombia. Beschermingsmogelijkheden" van 14 mei 2024) blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Verzoekende partijen tonen, gelet op voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen, evenmin aan dat zij geen bescherming en/of hulp zouden hebben (kunnen) bekomen van de in Colombia aanwezige beschermingsmogelijkheden. De vaststelling dat verzoekende partijen zich niet de moeite getroosten om alle nationale beschermingsmogelijkheden in Colombia uit te putten, ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat zij wel degelijk de stap namen om een klacht in te dienen met betrekking tot hun problemen, vermogen verzoekende partijen geen afbreuk te doen aan voormelde appreciatie.

Daarenboven maakten verzoekende partijen evenmin van andere pistes gebruik om zichzelf mogelijk in veiligheid te kunnen brengen. Te dezen wordt in de bestreden beslissingen terecht vastgesteld als volgt:

“Zo hebt u nooit ernstig overwogen om eenvoudigweg van werk te veranderen om aan uw problemen te ontsnappen. Zoals hierboven omschreven, is de problematiek waarmee u volgens uw verklaringen te maken kreeg onlosmakelijk verbonden met uw functie bij de bank F.(...). Het spreekt echter voor zich dat u niet noodzakelijkerwijze voor deze bank moet werken en dat er dus verwacht kan worden dat u een andere carrière of minstens een andere werkgever zou opzoeken om zichzelf van de dreigementen te verlossen. U nam weliswaar ontslag op 8 april 2022 maar deed dat omdat u vond dat uw werkgever slecht omging met het gevaar waarin u zich bevond (CGVS p 12). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u verder nog echt contact had met uw belagers, laat staan dat u hen erop probeerde te wijzen dat u niet meer in de positie was om hen bij hun plan te helpen, hetgeen u logischerwijs uit het vizier van deze personen had kunnen halen (CGVS p 12-14).

Ter staving van uw ontslag legt u overigens een kopie neer van de ontslagbrief die u aan uw oversten zou hebben overgemaakt. Daar het een kopie betreft, heeft dit document sowieso al nagenoeg geen bewijskracht. De versie van de feiten die u in de brief omschrijft komt weliswaar overeen met wat u bij het CGVS vertelde, maar aangezien het in de brief louter over uw eigen niet-geverifieerde beweringen gaat, kan de brief de beschreven gebeurtenissen niet staven. Bovendien kan onmogelijk worden nagegaan of u het document daadwerkelijk met deze inhoud aan de bank gaf.

Gevraagd of u niet gewoon uit het bankwezen zou kunnen stappen en zich zo van uw problemen kunnen verlossen, stelt u weliswaar dat van werk veranderen op zich tot de mogelijkheden behoort, al suggereert u zonder verdere onderbouwing dat uw leven dan nog steeds in gevaar zou zijn (CGVS p 18). Bij een herhaling van deze vraag geeft u het ontwijkende antwoord dat u er via uw job voor de bank een comfortabele levensstandaard op na kon houden (CGVS p 19). Echter, als uw leven daadwerkelijk in gevaar was door uw werk voor de bank, zou men logischerwijs denken dat u die levensstandaard misschien zou opgeven of op een andere manier zou proberen te bereiken om daarmee van de gevaren van de banksector bevrijd te zijn. Dat het voor u kennelijk niet meer dan logisch was dat uw carrière en levensstandaard voorrang hadden op uw veiligheid, spreekt boekdelen over de geloofwaardigheid van uw vrees. U stelt daarnaast ook dat uw vermeende belagers uw appartement wisten zijn, net als het werk van uw partner (CGVS p 19). Deze opmerking raakt echter niet aan de vaststelling dat u door van werk te veranderen het voornaamste motief had kunnen wegnemen om specifiek u te viseren.

De geloofwaardigheid van uw vermeende problemen wordt tot slot nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u zonder doorslaggevende reden naliet om zich elders in Colombia te vestigen op zoek naar veiligheid. Indien u daadwerkelijk in gevaar was in Colombia, mag immers worden verwacht dat u minstens de overweging zou maken om aan uw belagers te ontsnappen door te verhuizen naar een andere locatie binnen het land zelf.

Doorheen uw interview suggereert u enkele redenen waarom u nooit wegtrok uit Bogotá op zoek naar veiligere oorden. U stelt dat het loutere feit dat u oproepen uit de gevangenissen van Palogordo en Acacias ontving erop wijst dat u ook elders niet veilig zou zijn (CGVS p 18). Echter, dat enkele criminelen –die bovendien kennelijk in de gevangenis opgesloten zitten- u contacteerden vanuit Acacias en Palogordo, wijst er voorts niet echt op dat u te maken hebt met een nationaal vertakt netwerk. Dat u omwille van een persoonlijke voorgeschiedenis niet naar Barrancabermeja wilt terugkeren (CGVS p 18) valt op zich te begrijpen. U bent echter, net als uw partner, een hoogopgeleide en professioneel succesvolle volwassen man, waardoor toch kan worden aangenomen dat jullie geen bestaand familiaal netwerk nodig hebben om zich in een andere stad te kunnen vestigen en er een leven op te bouwen. U stelt ook dat u nooit mentale rust zou kunnen vinden in een andere stad (CGVS p 19), maar dat betekent natuurlijk niet dat u daar ook daadwerkelijk onveilig zou zijn en dat het niet mogelijk zou zijn om daarheen te ontsnappen, in plaats van een vlucht naar Europa op poten te zetten.”

In zoverre verzoekende partijen hekelen dat er geen bewijskracht wordt gehecht aan de neergelegde kopie van ontslagbrief van eerste verzoeker enkel en alleen omdat het een kopie betreft, gaan zij er volledig aan voorbij dat de commissaris-generaal in dit verband pertinent vaststelt dat de voorstelling van feiten in deze ontslagbrief bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht aangezien het over eerste verzoekers eigen verklaringen gaat, die geenszins onderworpen zijn geweest aan enige onderzoeksdaden verricht door de autoriteiten die de problemen ook onafhankelijk zouden kunnen verifiëren, alsook dat onmogelijk kan worden nagegaan of eerste verzoeker de brief in deze versie daadwerkelijk overmaakte aan zijn werkgever.

Verzoekende partijen beargumenteren in het verzoekschrift nog dat eerste verzoeker wel degelijk ontslag heeft genomen zodat het niet opgaat om te stellen dat hij nooit ernstig heeft overwogen om van beroep te veranderen. De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij dat uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat hij zijn ontslag indiende omwille van de bedreigingen op zich en dat uit zijn antwoord op de vraag of hij niet gewoon uit het bankwezen kan stappen blijkt dat zijn carrière en levensstandaard harder doorwogen dan zijn veiligheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoeker, p. 18-19), hetgeen verder de ongeloofwaardigheid en de ernst van de door hen voorgehouden feiten in de verf zet.

3.3.5.8. Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden vrees voor vervolging omwille van eerste verzoekers vermeende weigering om mee te werken aan bankfraude.

B) Vrees voor vervolging omwille van het misbruik waarvan zij als kind slachtoffer zijn geworden

3.3.5.9. Verzoekende partijen verklaren dat zij tijdens hun kindertijd werden misbruikt door volwassen mannen uit hun persoonlijke omgeving. Deze feiten worden in de bestreden beslissingen als volgt samengevat en worden door de verzoekende partijen niet betwist: *“Concreet gaat het over de volgende gelijkaardige maar in de praktijk dus volledig van elkaar losstaande kwesties: uzelf werd rond uw dertiende (ca 2004) seksueel misbruikt door de achterneef van uw vader. Toen u op uw veertiende een groeispurt kende, durfde u voor uzelf op te komen en wist u zo het misbruik een halt toe te roepen. Diezelfde man begon uw moeder het hof te maken twee jaar na het overlijden van uw vader in 2007 en zou uiteindelijk een relatie met haar beginnen die tot op vandaag duurt (CGVS p 19-20). Uw partner A.(...) G.(...) werd vanaf zijn vijfde levensjaar (ca 1994) misbruikt door een neef van zijn vader. Dat misbruik duurde tot A.(...) G.(...) ongeveer tien à twaalf jaar oud was (ca 1999-2001). Al sinds zijn puberteit heeft A.(...) G.(...) geen contact meer met deze persoon (CGVS A.(...) G.(...) p 9-10).”*

Net als de commissaris-generaal trekt de Raad de verklaringen van verzoekende partijen omtrent dit misbruik op zich niet in twijfel.

De Raad stelt vast dat het misbruik waarvan verzoekende partijen het slachtoffer zijn geweest gezien moet worden als een ernstige aanslag op hun integriteit met psychische gevolgen die zij levenslang kunnen meedragen. De Raad wijst er echter op dat de internationale bescherming die het Vluchtelingenverdrag biedt als doel heeft de aanvrager van internationale bescherming te behoeden of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade en niet kan aangewend worden voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade.

De Vreemdelingenwet voorziet, zoals verzoekende partijen pertinent opmerken in hun verzoekschrift, in artikel 48/7 de omkering van de bewijslast voor personen die effectief slachtoffer zijn geweest van vervolging. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

In casu dient te worden vastgesteld dat deze problemen zich in de toekomst niet meer zullen voordoen vermits de feiten zich afspeelden respectievelijk tot 2004 en 1999-2001 en verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij omwille van deze feiten actueel nog een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin lopen. Niets in hun verklaringen wijst erop dat zij bij terugkeer naar Colombia opnieuw slachtoffer dreigen te worden van seksueel misbruik door dezelfde personen, noch dragen zij enig element aan waaruit blijkt dat zij een verhoogde kans lopen om bij terugkeer in meer algemene zin slachtoffer te worden van dergelijke vormen van misbruik. In dit verband considereert de commissaris-generaal bovendien nog pertinent: *“U verklaart zelf dat u op uw veertiende het zelfvertrouwen won om aan het misbruik te weerstaan. Daarna verbleef u nog ongeveer tien jaar in Barrancabermeja, kennelijk in de nabijheid van dezelfde man, zonder dat de eerdere feiten zich herhaalden (CGVS p 20). Niets wijst er dan ook op dat u nu, inmiddels als volwassen man en nog eens negen jaar na uw vertrek uit Barrancabermeja, nog iets te vrezen zou hebben van deze persoon. Uw partner, die inmiddels vijfendertig jaar oud is, heeft al sinds zijn puberteit geen contact meer met zijn voormalige misbruiker en heeft geen enkel idee van waar deze persoon momenteel woont (CGVS A.(...) G.(...) p 9-10). Uit de gebeurtenissen van zijn kindertijd kan dan ook evenmin een concrete, actuele vrees worden afgeleid.”*

Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of schade waarvan verzoekende partijen slachtoffer zijn geweest, zich niet opnieuw zal voordoen en wordt het voormeld vermoeden aldus weerlegd.

3.3.5.10. Zo verzoekende partijen in dit verband nog refereren aan het bestaan van een trauma in hun hoofde, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 3.3.4.. De Raad voegt hieraan toe dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de problemen in hoofde van eerste verzoeker inzake de vraag tot medewerking aan fraude, op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin tonen verzoekende partijen middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

C) Vrees voor vervolging omwille van hun seksuele geaardheid

3.3.5.11. Verzoekende partijen verklaren homoseksueel te zijn, in een relatie te zijn en bij een terugkeer naar Colombia te vrezen te worden vervolgd omwille van hun geaardheid.

3.3.5.12. De Raad trekt *in casu* de homoseksuele geaardheid en hun relatie niet in twijfel.

Dit neemt echter niet weg dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Colombia niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd, met name de COI Focus “Colombia. Seksuele minderheden en transgenders” van 16 februari 2023, blijkt niet dat homoseksuelen en transgenders in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke homoseksueel of transgender in Colombia, louter omwille van zijn geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen. Zo bestaat in Colombia een sterk juridisch kader ter bescherming van de rechten van LGBT-persoon en ter bestrijding van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten. Volgens het USDOS bestaat er geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg. Desondanks blijkt dat in Colombia nog steeds sprake is van geweld en discriminatie ten aanzien van LGBT-persoon, waaraan ook de autoriteiten zich schuldig maken, en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om dit te voorkomen of te bestraffen.

Verzoekende partijen tonen – in tegenstelling tot wat zij voorhouden in hun verzoekschrift – evenwel niet aan dat het geweld, de discriminatie en intimidatie waarvan LGBT-persoon in Colombia het slachtoffer kunnen worden dermate wijdverspreid en systematisch zijn dat sprake zou zijn van groepsvervolging, noch dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd. Dit kan immers niet blijken uit de landeninformatie die zij in hun verzoekschrift opnemen.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Verzoekende partijen moeten daarbij op basis van hun individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

Wat dit betreft, wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht op het volgende:

“Zowel u als uw partner verwijzen in algemene zin naar uitingen van homofobie en homofobe discriminatie in Colombia. Uit jullie verklaringen blijkt echter niet dat die in jullie geval oplopen tot vervolging.

U haalt zelf aan dat u ‘gediscrimineerd, bespot en vernederd’ werd en dat u zich ‘uitgesloten, gebrandmerkt, bekritiseerd, bespot en geringgeschat’ voelde. Concreet haalt u aan dat u, toen u in Barrancabermeja uitkwam voor uw seksuele oriëntatie, het voorwerp van kritiek was, die ook uw familie trof (CGVS p 19-20). Spot en kritiek lopen op zich echter niet op tot vervolging, hetgeen ook geldt voor de specifieke incidenten van homofobie die uw partner in zijn persoonlijk onderhoud aanhaalde. Zo uitte een man in jullie appartementsblok op een dag zijn ongenoegen omdat jullie elkaar hands vasthielden in de lift. Ook in een restaurant kwam een kus jullie op kritiek van andere klanten te staan (CGVS A.(...) G.(...) p 10). A.(...) G.(...) werd door zijn vader en zus verstoten toen hij uitkwam voor zijn seksuele oriëntatie en verloor de financiële steun van die eerste, al bracht zijn moeder uiteindelijk wel begrip op voor hem (CGVS A.(...) G.(...) p 8).

Uit jullie verklaringen blijkt echter ook dat jullie jullie relatie openlijk konden beleven –daarvan getuigen ook de sociale mediaposts die jullie neerleggen- en dat jullie daarnaast een normaal, vrij succesvol professioneel en sociaal leven kenden. Gezien de onvoldoende ernstige aard van de homofobe incidenten die jullie aanhalen, kan dan ook niet worden aangenomen dat jullie in Colombia een risico op vervolging lopen louter op grond van jullie seksuele oriëntatie.

Zowel u als uw partner verwijzen naar de homofob geïnspireerde, vernederende en seksueel getinte behandeling die jullie in België te verduren kregen van Afghaanse medebewoners van het opvangcentrum waar jullie verbleven, dit waren de meest vreselijke 4 maanden van jullie leven (CGVS p 20, CGVS A.(...) G.(...) p 8). Daar de feiten zich afspeelden in België en de daders kennelijk geen enkele link hebben met

Colombia, zijn deze feiten niet relevant voor de beoordeling van jullie vrees ten opzichte van jullie land van herkomst."

Verzoekende partijen brengen in hun verzoekschrift geen enkel dienstig argument aan tegen deze pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen, zodat deze door de Raad onverminderd worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt.

3.3.5.13. Verzoekende partijen maken, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk dat zij omwille van hun seksuele geaardheid een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin lopen.

D) Algemene overwegingen

3.3.5.14. Verzoekende partijen voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot overige documenten die zij in de loop van de procedure hebben voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.15. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen, in tegenstelling tot wat zij lijken te insinueren in hun verzoekschrift, niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.16. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve, in tegenstelling tot wat zij voorhouden in hun verzoekschrift, dat verzoekende partijen niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *"International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia"* van augustus 2023, CEDOCA, *"COI Focus Colombia: veiligheidssituatie"* van 20 november 2023 en EUAA, *"Colombia Country Focus"* van december 2022 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld

bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld daar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging

van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia (administratief dossier eerste verzoeker, 'verklaring DVZ', vraag 10; CGVS, p. 6; administratief dossier tweede verzoeker, 'verklaring DVZ', vraag 10; CGVS, p. 5) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in de stad Bogota worden beoordeeld, waar verzoekende partijen vanaf 2015 tot aan hun vertrek uit Colombia woonden.

Bogota blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Bogota is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.6.3. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds gesprekken kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

3.3.9. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET